

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

Et ego quidem consilio salubriori diligenter considero, quæ mihi apponitur. Cautum est mihi eligere mea, & aliena non tangere. Non extēdam manum ad gloriam miraculorum, nè si attentauero, quod desuper non accepi, perdam meritò & quod video accepisse. Non leuo cum illo oculos ad rimanda secreta caelestia, nè oppressus à gloria, confusus resiliam, serò confugiens ad cōsiliū sapientis, qui ait: *Altiora te nè quæ-* Eccī. 3.
sieris, fortiora te nè scrutatus fueris. Infertur mensis vinum nouum aquarum ruben-
tium, non tango: quia non mihi appositum scio, qui similiter elementa mutare, naturas
innouare non valeo. Cerno item in mensa Victoris, angelos illū audisse canentes. Nun-
quid videbo & ego mihi supernos exhiberi cantores, aut certè citharcedos illos de Apo-
calypsi coram me citharizare in citharis suis? Imperat ille demonibus adhuc in corpore Apoc. 14.
viuens, vinctum in corpore soluit, iam corpore solutus. Cibi sunt, sed non mei: equi-
dem iocundi & sapidi, sed non tangit illos anima mea, quoniam non est inopi mihi, vn-
dè sufficiam talia redhibere.

At si diligenter considero, ecce præ oculis in mensa sancti, censura iudicij, disciplina vigor, sanctitatis speculum, vitæ forma, virtutis insigne. Hæc à me & absque presumptione sumuntur, & salubriter insumuntur, & si dissimulo, districtè repossuntur. Audi adhuc, quænam mihi iurè apposita putem. Si panem doloris, & vinum compunctionis de diuitis mensa obruleris, tollo securus, qui sum pauper & inops. Erunt mihi lachrymæ meæ panes die ac nocte, & poculum meum cum fletu miscebo. Pars mea hæc, qui dolenda commisi. Nec me tamen pigebit, vt æstimo, cibi huius, quoniam qui apposuit sci- Eccēs i.
entiam, addit & dolorem. Sed & si temperantia, si iustitia, si prudentia vel fortitudinis
exempla appareant, ea incunctanter sumo, sciens quia talia oportet me præparare. Hæc
mihi apponi, hæc à me repetitum iri non dubito. Nunquid signa & prodigia exigenda à
nobis sunt, vt ea diuiti vicissim præparemus?

Fratres, vasa sunt in honorem illi, qui nos inuitauit, non cibi pauperum. Tu ergò, qui inuitatus es, diligenter considera, quid tibi ille, quid sibi apposuerit: non enim quicquid in mensa apponitur, tibi apponitur. Quid si in poculo aureo fuerit propinatum? Non poculum tibi, sed potus apponitur. Sume potum, & pone aurum. Ergò exempla bonorum operum & rectitudinem morum paterfamilias communicat ita domesticis, vt prerogatiuam sibi retineat in miraculis. In his tamen atque illis, ille gloriificandus est, cuius munus sanctè viuere, cuius virtus signa facere est: qui in Trinitate perfecta viuit & regnat Deus in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTORVM ANDRONICI ET EIVS CONIVGIS ATHANASIAE,

Authore Simeone Metaphrasie.

LN diebus Theodosij magni Imperatoris, erat in magna vr- 27. FEBRVA.
be Antiochia iuuenis quidam argētarius, nomine Andro-
nicus. Accepit autem vxorem filiam argentarij, nomine
Iohannis. Erat verò eius nomen Athanasia. Erat enim re-
vera Athanasia, id est, immortalis & factis & cogitatione.
Erat autem Andronicus valdè pius, & plenus bonis operi- Andronicus
bus. Similiter verò eius quoquè vxor, erant autem valdè & Athana-
diuites. Sic verò vitam suam agebant argentariam, & fa- sæ pietas.
cultates suas diuiserunt in tres partes: vnam quidem in ra- Facultatū
tionem pauperum, & aliam in rationem Monachorum, & distributiō.
aliam in rationem facultatum & officinæ. Vniuersa autem
ciuitas amabat dominum Andronicum propter eius modestiam.

Cognouit autem suam vxorem: & cum concepisset, peperit filium, & nominauerunt eum Iohannem. Cum verò adhuc in vterò cōcepisset, peperit filiam, & nominauit eam Mariam. neque amplius appropinquauit vxori Andronicus. Conferebat autem suum In matris
studium ad diligenter & lubenter laborandum, cum alijs Christi amantibus argentarijs. monio vi-
Dominico & die secundo & quarto & in parasceue, à vespera vsque ad matutinum ibat uunt con-
tinenter.

Andronicus ad lauandos viros suos fratres. Similiter autem eius quoque vxor ad lauandas diligenter mulieres. Post tempus verò duodecim annorum, ingressa est quodam die manè domina Athanasia à voluntario illo labore ad videndos suos filios, & inuenit eos suspirantes. Illa autem conturbata, ascendit in lectum suum, & posuit ambos supra pectus suum. Beatus verò Andronicus ingressus, cœpit clamare in vxorem suam, quòd multum dormiret. Illa autem dixit: Noli irasci domine mi. pueri enim sunt infirma valitudine: & cum tetigisset, inuenit eos teneri à febre, & dicit suspirans: Fiat volūtas Dei: & iuit extra ciuitatem, ad precandum sanctum Iulianum. Illic enim iacebant eius parentes. Fuit autem illic vsque ad horam sextam: & reuersus, audit ciulatum & tumultum, qui fiebat domi suæ. Ille verò conturbatus cucurrit, & inuenit omnem ferè ciuitatem domi suæ & pueros mortuos.

Proles moriuntur.

Cumque vidisset infantes in lecto simul iacētes, ingressus in suum oratorium, se proiecit ante Seruatorem, & flens dixit: Ipse egressus sum nudus ex vtero matris meæ, nudus quoque illuc reuertar. Dominus dedit, Dominus abstulit: Sicut Domino visum est, ita fiat. Sit nomen Domini benedictum ex hoc nunc & vsque in seculum. Vxor autem eius quærebat se suffocare, dicens: Moriar cum meis filijs. Conuenit verò vniuersa ciuitas ad efferendos pueros, adeò vt illic esset Patriarcha cum toto clero suo. Eos verò deposuerunt in martyrio sancti Iuliani supra auos suos. Accipiens autem beatum Andronicum Episcopus, ingressus est in ædes eius. Illius autē vxor noluit abire in domum suam, sed dormiit in martyrio. Media verò nocte apparet ei Martyr in habitu Monachi, dicens ei: Cur non sinis eos, qui hęc sunt, requiescere? Illa autem dixit: Domine mi, ne mihi irascaris. Nam sum valde afflicta. Habebam autem duos solos filios, & hodiè ambos simul extuli. Ille verò dicit: Quot annos nati erant tui pueri? Illa verò dicit ei: Vnus erat duodecim annos natus, altera verò decem. Ille autē dicit ei: Cur igitur illos defles? Vtinam defleres peccata tua. Dico enim tibi mulier, quòd quomodò natura hominis exigit cibum, & fieri non potest, vt non detur ad comedendum: ita etiam pueri in illo die poscunt à Christo bona futura, dicentes: Iuste Iudex, priuasti nos rebus terrenis: nē nos etiam priues cælestibus. Illa autem cum audiuisset, est compuncta: & mutauit luctum in gaudium, dicens: Si ergò viuunt filij mei in calo, quid fleo? & conuersa, quæsiit Abbatem, qui ei fuerat locutus, & cum totum locum obiisset, non inuenit. & sciscitatur à Ianitore, dicēs: Vbi est Abbas, qui est modò huc ingressus? Dicit ei Ianitor: Vides omnes ianuas obferatas, & dicit, Vbi est Abbas, qui modò est huc ingressus? Eam autem erudit Paramonarius, vt qui sciuisset eam vidisse visionem. Illa verò metu correpta, rogauit vt abiret in domum suam. Eam verò accepit Ianitor, & introduxit in domum suam: & narrauit marito suo ea, quæ viderat.

Athanasia apparet S. Iulianus.

Tunc dicit ei beata Athanasia: Re vera domine, etiam viuentibus filijs voluī dicere, & crubui. Ecce ergo etiam post mortem eorum dico tibi. Si me audias, conijcies me in monasterium, & deflebo peccata mea. & dicit ei: Abi, proba tuam cogitationem vna hebdomada. & si permanseris in hoc proposito, loquemur. Illa autem cum rursus venisset, idem dixit. Beatus verò Andronicus accersit socerum suum, & ei tradit omnes suas facultates, dicens: Ad sancta loca proficiscimur ad orandum. Si quid ergò nobis acciderit humanitūs, habebis has facultates, vt de eis facias, quod tibi videbitur. Rogo ergò te, vt redè agas cum tua anima, & ex ijs, quæ hęc sunt, fac Nosocomium & Xenodochium monachorum. & manumissis seruis suis, dedit eis legata. & accepta parua benedictione & duobus equis, exijt noctū ex ciuitate, ipse & vxor eius soli. Beata autem Athanasia eminūs vidit domum suam, & sursum adspiciens in cælum, dixit: Deus, qui dixisti Abraham & Saræ, Egredere è terra tua & è cognatione tua: & veni in terram, quam ostendam tibi: ipse nunc quoque deduc nos in timorem tuum. Ecce enim relinquimus domum nostram apertam propter nomen tuum: nē ante nos claudas ostium regni tui. & flentes ambo abiērunt: & cum ad sancta loca peruenissent, adorârunt. & cum multos patres conuenissent, veniunt ad sanctum Menam Alexandriæ, & fruuntur Martyre.

Nudant se omnibus facultatibus suis, Genes. 12.

Circa horam autem nonam adspicit Andronicus, & videt monachum contendentem cum Laico, & ei dicentem: Cur abbatem iniuria afficis? Is verò ei dicebat: Domine, locaui bestiam meam ad Sectem. Ego verò ei dico: Eamus iam, vt totam noctem ambulemus, & crās vsque ad sextam, vt perueniamus ante æstus diei: & non vult vt iam eamus

mus

mus. Dicit ei dominus Andronicus: Habésne aliquod aliud animal? Is verò dicit: Maximè. Dixit autem ipsi: Vade, duc illud ad me, & veni, & accipiam ego vnum animal, & Abbas vnum. quoniam ego quoquè volo ire ad Scetem. Andronicus verò dicit vxori suæ: Manè hic apud sanctum Menam, donè descendam in Scetem, & accipiam benedictionem à patribus, & reuertar. Dicit ei vxor eius: Accipe me tecum. Ille verò dicit ei: Mulier non ingreditur in Scetem. Illa autem dicit ei cum fletu: Habebis me apud sanctum Menam, si remanseris, & me non collocaris in monasterio. Cumq; se inuicem salutassent & complexi fuissent, fuerunt separati. Ipse autem descendit ad Scetem: & cum adorasset sanctos patres in Laura, audiuit de Abbate Daniele: & cum eò accessisset, non sine magna difficultate eum potuit conuenire: Seni verò omnia exposuit. Dicit autem ei senex: Abi, & adduc vxorem tuam, & faciam tibi literas, & depones eam in Thebaide in monasterio Tabennesiotarum. Andronicus autem fecit, sicut dixerat ei senex. & abiens, duxit eam ad senem. Qui locutus est eis verbū salutis: & factis literis, misit eos ad monasterium Tabennesiotarum. Reuerso verò Andronico, dedit senex habitum, & docuit quæ ad statum pertinent monasticum, & mansit apud eum annos duodecim.

Andronicus proficiscitur ad patres in Scetem.

Ambo sunt Monachi.

Post duodecim autem annos rogauit senem, vt se dimitteret ad sancta loca. Ille verò benè precatus, eum dimisit. Abbas autem Andronicus iter faciens per Aegyptum, sedit sub spina, vt animam recrearet ab æstu. Ecce autem ex Dei dispensatione veniens in habitu virili eius vxor, quæ ipsa quoquè ibat ad sancta loca. Cumq; se inuicem salutassent, cognouit columba coniugem. Ipse verò quomodo potuisset cognosce- re talem, quæ emarcuerat, pulchritudinem, & quæ videbatur vt Aethiops: Dicit ergò ei: Quò vadis domine Abba? Ille verò dicit ei: Ad sancta loca. Ipsa autem dicit ei: Ego quoquè volo illuc ire. Ipsa ergò rursus dicit ei: Si velis, eamus ambo simul. Sed tanquàm non simul simus, ingrediamur silentiò. Dicit Andronicus: Vt iubes. Deindè ipsa dicit ei: Non es reuera discipulus Abbatis Danielis? Ipse verò dicit ei: Maximè. Dicit ipsa: Preces senis nos comitabuntur. Dicit Andronicus: Amen. Cum autem simul ingressi essent, & adorassent sancta loca, reuersi sunt Alexandriam. Dicit Abbas Athanasius Abbati Andronico: Vis maneamus simul in cella? Dicit Andronicus: Certè, vt iubes. Volo autem primùm ire, & accipere preces senis. Dicit ei Abbas Athanasius: Vade, & expectabo te apud Octauumdecimum: & si venias, sicut iter fecimus, manebimus silentiò. Nam si te non ferat, nè véneris. Ego enim te expectabo apud Decimumoctauum. Ille autem profectus, salutauit senem, & de eo ipsi renunciauit. Senex verò dicit ei: Vade, & dilige silentium, & mane cum fratre. est enim monachus, vt esse oportet. Eo autem reuerso, cum inuenisset Abbatem Athanasium, manserunt simul, timore Dei muniti, alios duodecim annos: & non cognouit Abbas Andronicus eam esse suam coniugem.

Andronicus non nouit vxorem suam.

Ingressi sancta loca adorauerunt.

Simul degunt, nec tamen coniugem agnoscit Andronicus.

Sapè ergò ascendebat senex ad eos visitandos, ea illis differens, quæ pertinebant ad vtilitatem. Semel autem cum ascendisset senex, & eos valere iussisset, antequàm iret ad sanctum Menam, venit ad eum Abbas Andronicus, & dicit ei: Abbas Athanasius vadit ad Dominum. Reuersus verò senex, inuenit eum magnis compressum angustijs, & coepit flere Abbas Athanasius. & dicit ei senex: Cum te oporteret gaudere, quòd migras ad Dominum, lachrymaris? Dicit ei Abbas Athanasius: Non ploro, nisi propter Abbatem Andronicum. Sed fac hanc charitatem, postquàm me sepelièris. Inueniens schedulam sitam ad caput meum, lege eam, & da ipsi Abbati Andronico. Cumq; ipsi preces dixissent, communicauit & dormiit in Domino. Venerunt autè ad ei faciendas exequias: & ecce inuenta fuit sexu mulier, & auditum fuit in tota Laura. & mittens senex, exciuit vniuersam Scetem & interiorem solitudinem. & venerunt omnes Laure Alexandriæ, & conuenit vniuersa ciuitas, & Monachi Scetæ, ferentes legumina. ita enim mos est in Scete. Cū ramis ergò & palmis extulerunt venerandas reliquias Athanasias, Deum glorificantes, qui tantam tolerantiam præbuit mulieri. Expectauit autem senex septimum diem beate Athanasias. Postèa verò voluit senex accipere secum Abbatem Andronicum, sed non id sustinuit, dicens: Moriar cum mea domina. Cumq; eum rursus iussisset valere Senex, priusquàm ipse iret ad sanctum Menam, venit ad eum frater, dicens: Laborat Abbas Andronicus, & est redactus ad angustias. Senex verò rursus misit in Scetem, dicens: Adeste huc venientes. Abbas enim Androni-

Athanasius abiit ad Christum.

Honorificè tumulatur.

Andronicus sequitur Athanasiam.

cus sequitur Abbatem Athanasium. Illi autem cum audiissent, acceperunt, & inueniunt eum uiuentem. A quo cum accepissent benedictionem, dormiunt in Domino.

Preces sanctorum adiuant nos.

Exortum est ergo bellum inter patres Decimioctauis, & Monachos Sceriotas, dicentes: Noster est frater, & cum habebimus in Scete, ut nobis opem ferant eius preces. Patres autem Octauidecimi, dicebant: Ponemus eum cum sua sorore. Vehementer igitur instabant Sceriotæ, & dicit Archimandrita Octauidecimi: Si quid senex dixerit, faciamus. Abbas uero Daniel dicebat eum oportere illic sepeliri. Illi autem non audiebant eum, dicentes: Est senex, & non timet amplius bellum corporis. Nos autem sumus iuniores, & volumus fratrem, ut nobis opem ferant eius preces. Sufficit enim uobis, quod reliquimus uobis Abbatem Athanasium. Cum uero uidisset senex esse magnam perturbationem, dicit fratribus suis: Si me non audiatis, ego quoque hic manebo, & sepeliar cum meo filio. & tunc quieuerunt, & extulerunt fratrem Andronicum. Dicunt ergo seni: Eamus in Scetem. Dicit eis senex: Sinite, ut faciam septimum diem fratris. & non siuerunt eum manere. Ita confidit Abbas Daniel suo discipulo. Oremus nos quoque, ut veniamus ad mensuram Abbatis Athanasij & Abbatis Andronici, precibus omnium Sanctorum Christi: Cui gloria & potentia simul cum patre & sancto Spiritu, Nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

VITA SS. LUPICINI ET ROMANI ABBATVM,
AVTHORE D. GREGORIO TVRONEN. EPISCOPO,
Libro de Vita Patrum, Cap. 1.

28 FEBRUA quod ad Romanum attinet. Matth. 25.

Ibidem.

Apoc. 14.

Lupicinus cogitur ad nuptias: Romanus eas respuit: simul deferta petunt.

Erics Euangelicæ admonet disciplina, ut domesticæ largitionis pecunia nummularijs scenerata, cum digno multiplicationis fructu, dispensante Domino, restauretur: nec altis defossa foueis recondatur ad detrimentum, sed rationabili dispensatione porrecta, æternæ vitæ crescat adlucrum: ut incipiens retributionis Dominus quæ commodaui inquirere, cum vsuris receptis scenerationis suæ duplici satisfactione talentis, dicat: Eugè, serue bone, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam: intra in gaudium Domini tui. Prædestinatorum est enim ista cum Dei ope perficere, qui ab ipsis incunabulorum vagitibus, ut sæpè de multis legitur, Dominum scire meruerunt, cognitoque eo, nunquam ab eius præceptionibus recesserunt, neque post baptismi sacramentum niueam illam, pollentemque regenerationis stolam impudicis actibus polluerunt: qui merito sequuntur Agnum, quocumque ierit: quosque ipsius Agni candor egregius lilijs decoris, nullo tentationis astu marcentibus, coronauit. His denique fertis dextera inclytæ dominationis extenta inchoantes prouocat, vincentes adiunat, victores adornat: quos nominis sui titulo præsignatos, de terrenis gemitibus eleuans, in cælorum euehit gaudia gloriosos. De quorum niueo electionis numero & illos esse non ambigo, qui Lorenis eremi opaca lustrantes, non modò Dei templum effici meruerunt, verum etiam in multis mentibus Spiritus sancti gratiæ, tabernacula parauerunt, id est, Lupicinus, Romanusque germanus eius.

Igitur Lupicinus ab exordio ætatis suæ Deum toto requirens corde, literisque institutus, cum ad legitimam transisset ætatem, genitore cogente, cum animi non præberet assensum, sponsali vinculo nequitur. Romanus uero adhuc adolescentior, & ipse ad Dei opus animum extendere cupiens, nuptias refutauit. Parentibus uero relinquentebus seculum, communi consensu eremum petunt: & accedentes simul inter illa Lorenis deserti secreta, quæ inter Burgundiam Alemaniamque sita, Auenticæ adiacent ciuitati, tabernacula figunt: prostrati que solo, Dominum diebus singulis cum psalterij modulamine deprecantur, victum de radicibus quærentes herbarum. Sed quoniam liuor illius, qui de cælo delapsus est, semper insidias humano generi consueuit intendere, contra hos Dei seruos armatur, hosque per ministros suos à cæpto itinere nititur reuo-

reuocare. Nam lapidibus vrgeri eos dæmones per dies singulos non desinebant: & quotiescunquẽ genua ad orandum Dominum deflexissent, statim imber lapidum super eosdem, iacentibus dæmonijs, decidebat: ita vt sæpè vulnerati, immensis dolorum cruciatibus torquerentur. Interea ætas adhuc immatura cœpit iniurias quotidiani hostis metuere, nec passa diutiùs sufferre dolores, relinquens eremum, ad propria ire deliberat. Sed quid inuidia non cogat inimici? Verùm vbi relinquentes hoc habitaculum, quod expetierant, ad villas propinquiores sunt regressi, domum cuiusdam pauperis ingrediuntur. Percontatur mulier, de quo itinere milites Christi venirent. Respondent non sine confusione, se reliquissè eremum, & quæ eos causa à cœpto distulerit opere, per ordinem pandunt. At illa ait: Oportuerat vos, ô viri Dei, contra insidias diaboli viriliter dimicare, nec formidare eius inimicitias, qui sapiùs ab amicis Dei superatus occubuit. Aemulus est enim sanctitati, dum metuit, nè, vndè ille perfidia vilis corrui, genus humanum fide nobilitatum ascendat. At illi compuncti corde, & seorsum disceri à muliere, dixerunt: Væ nobis, quia peccauimus in Deum, dimittendo propositum nostrum. Ecce nunc à muliere arguimur pro ignauia. Et qualis nobis in posterum erit vita, si ea, vndè * astu inimici expulsi fuimus, non repetamus? * astu Tunc armati vexillo Crucis, sumptis in manu bacillis, regressi sunt ad eremum. Quibus venientibus, iterum eos insidiæ dæmonis lapidibus cœperunt vrgeri: sed persistentes in oratione, obtinuerunt à Domini misericordia, vt remota tentatione, liberi in illo diuini cultûs famulatu, expediti que perseuerarent.

Relinquit
eremum ob
dæmonū in-
festationes.

His denique in oratione persistentibus, cœperunt ad eos turbæ fratrum hinc & inde confluere, & audire verbum prædicationis ab eis. Cumque iam beati eremita populis (vt diximus) publicati fuissent, fecerunt sibi monasterium, quod Condatiscone vocitari voluerunt. In quo succissis syluis, & in plana redactis, de laboribus manuum propriarum victum quærebant. Tantusque feror de DEI amore proximos locorum accenderat, vt congregata ad officium DEI multitudo, simul habitare non posset. Fecerunt itaque aliud monasterium, in quo felicis alucaris examen instituerunt. Sed & hoc deinceps cum DEI adiutorio ampliato, tertium intra Alemaniam terminum monasterium locauerunt. Ibantque vicissim hi duo patres visitantes filios, quos diuinis imbuerant disciplinis, prædicantes in singulis monasterijs ea, quæ ad institutionem animæ pertinebant. Lupicinus tamen Abbatibus super eos obtinuit monarchiam. Erat autem valdè sobrius, & cibo potuque abstinent, ita vt plerumque tertia tantum die reficeretur. Cùm verò eum, sicut corporis humani deposcit necessitas, sitis arriperet, vas cum aqua exhiberi faciebat, in qua manus immersas diutiùs retinebat. Mirum dictu: ita absorbebat caro eius aquam appositam, vt putares eam per os eius assumi: & sic ardor sitis extinguebatur. Erat autem seuerus valdè in distinctione fratrum, nec quenquam non modò peruersè non agere, verum etiam nec loqui sinebat. Mulierum quoque vel colloquia, vel occurfus valdè vitabat. Romanus ita erat simplex, vt nihil de his penitè ad animum duceret: sed omnibus tam viris, quam mulieribus aequaliter flagitatum benedictionem, diuinitatis nomine inuocato, tribueret. Lupicinus igitur Abbas cùm minùs haberet, vndè tantam sustineret congregationem, reuelauit ei Deus locum in eremo, in quo antiquitus thesauri reconditi fuerant. Ad quem locum accedens solus, aurum argentumque, quantum leuare poterat, monasterio inferebat: & exinde cœmpto cibo reficiebat fratrum multitudines, quos ad Dei officium congregauerat: sicque faciebat per singulos annos. Nulli tamen fratrum patefecit locum, quem ei Dominus dignatus est reuelare.

Mira Lupi-
cini absti-
nentia.

Reuelantur
ei thesauri
absconditi.

Factum est autem, vt quodam tempore visitaret fratres, quos in illis Alemaniam regionibus diximus congregatos: & accedens meridie, cùm adhuc fratres in agro essent, ingressus est domum, in qua cibi coquebantur ad reficiendum: viditque diuersorum ferculorum apparatus magnum, ac piscium multitudinem aggregatam, dixitque in corde suo: Non est dignum, vt monachi, quorum vita solitaria est, tam ineptis vantar sumptibus. Et statim iussit preparari aneum magnum: cumque locatus super ignem feruere cœpisset, posuit in eo cunctos simul quos parauerant cibos, tam pisces, quam olera, siue legumina, vel quicquid ad comedendum destinatum fuerat, dixitque: De his pulvis nunc reficiantur fratres: non delicijs vacent, quæ eos à diuino impediunt opere. Quod illi cognoscentes, valdè molestè tulerunt. Tunc duodecim viti, habito confi-

Damnat
magnum cis-
borum appa-
paratum.

consilio, iracundia inflammati, reliquerunt locum, & abiērunt per deserta vagantes, & ea, quæ erant seculi delectabilia, inquirentes. Reuelatumq; est statim per visum Romano, nec ei voluit diuina miseratio rem actam occultare. Regresso igitur Abbati ad monasterium dicit: Si sic futurum erat, vt ad dispersionem fratrum abires, vtinam nec accessisses ad eos. Cui ille: Noli, inquit, molestè ferre, frater dilectissime, quia ea acta sunt. Nam scias purgaram esse aream Domini, & triticum tantum in horreo positum, paleas autem esse reiectas foras. Et ille: Vtinam nullus abscessisset ex eis: sed nunc indica mihi, quæso, quot exinde abiērunt. Qui respondit: Duodecim viri cothurnosi, atq; elati, in quibus Deus non habitat. Tunc Romanus cum lachrymis ait: Credo in illo diuinæ miserationis respectu, quia nec illos separabit à thesauro suo, sed congregabit, & lucrī eos faciet, pro quibus pati dignatus est. Et facta pro his oratione, obtinuit, vt reuenterentur ad gratiam omnipotentis Dei. Dominus enim compungi fecit corda eorum, & agentes pœnitentiam pro excessu suo, congregauerunt singuli congregatiōnes suas, & fecerunt sibi monasteria, quæ vsque hodiè in Dei laudibus perseuerant. Romanus autem persistebat in simplicitate & operibus bonis, visitans infirmos, & saluans eos oratione sua.

Eccè quāta orationis virtus.

Romanus leprosus sanatus.

Factum est autem quodam tempore, dum iter ageret ad visitandos fratres, vt occupante noctis crepusculo, ad hospitium diuenteret leprosum. Erant autem noxam viri. Susceptusque ab eis, statim plenus charitate Dei, iussit aquam calidam fieri, atque omnium pedes manu propria lauit, lectulumque spatiosum fieri præcepit, vt omnes in vno stratu requiescerent, non abhorrens luridæ maculam lepræ. Quod cum factum fuisset, obdormientibus leprosis, hic inter decantationes psalmorum vigilans, extendit manum suam, & tetigit latus vnus infirmi, qui statim mundatus est. Tactuq; salubri iterum tetigit alium, & ipse protinus est mundatus. Cumque se sensissent redditos sanitati, tetigit vnusquisque proximum suum, vt scilicet expergefacti, rogarent sanctum pro emundatione sua. Sed cum tacti adinuicem fuissent, & ipsi mundati sunt. Manè autem facto, adspiciens omnes nitente cute effulgere, gratias agens Deo, & vale dicens, ac singulorum oscula libans abscessit, mandans eis, vt semper ea, quæ Dei erant, & retinerent pectore, & operibus exercerent.

Lupicinus autem iam senex factus, accessit ad Chilpericum regem, qui tunc Burgundiæ præerat: audiērat enim eum habitare apud urbem Ianubam. Cuius cum ingressus est portam, tremuit cathedra regis, qui ea hora ad conuiuium residebat, exterritusque ait suis: Terræmotus factus est. Responderunt qui aderant, nihil se sensisse commotionis. Et ille: Occurrite quantocyus ad portam, nè forte aliquis aduersari cupiens regno nostro, adsit quasi nociturus nobis. Non enim sine causa hæc scella contremuit. Qui protinus concurrentes, offenderunt senem in veste pellicea, & dixerunt regi de eo. Qui ait: Ite, adducite eum in conspectu meo, vt intelligam cuius ordinis homo sit. Et statim adductus, stetit coram rege, sicut quondam Iacob cum Pharaone. Cui ille ait: Quis es, vel vndè venisti, aut quod est opus tuum, vel quid necessitatis habes, vt venias ad nos? Cui ille: Pater sum Dominicarum ouium, quas cum Dominus spiritualibus tibi iungi administratione reficiat, corporalia eis interdum alimenta deficiunt. Ideo petimus potentiam vestram, vt ad victus vestitusque necessaria aliquid tribuatis. Rex verò hæc audiens, ait: Accipite agros, vineasque, de quibus possitis viuere, ac necessitates vestras explere. Qui respondit: Agros & vineas non accipimus, sed placeat potestati vestræ aliquid de fructibus delegare, quia non decet monachos facultatibus mundanis extolli, sed in humilitate cordis Dei regnum iustitiæque eius exquirere. At rex cum audisset hæc verba, dedit eis præceptionem, vt annis singulis trecentos modios tritici, eodemque numero mensuras vini accipiant, & centum aureos ad comparanda fratrum indumenta. Quod vsque nunc à fisci ditionibus capere referuntur.

Gene 47.

Post hæc autem cum iam senes prouectaque essent ætatis, Lupicinus Abbas scilicet & Romanus frater eius, ait Lupicinus germano suo: Dic mihi, frater, in quonam monasterio vis tibi parari sepulcrum, vt simul quiescamus? Qui ait: Non potest fieri, vt ego in monasterio sepulcrum habeam, à quo mulierum accessus arceatur. Nostri enim, quod mihi indigno & non merenti Dominus Deus meus gratiam tribuit curationum, multique per impositionem manûs meæ, ac virtutem crucis Dominicæ à diuersis

diuersis languoribus sunt erepti. Erit autem concursus ad tumulum meum, si ab hac luce migrauero. Ideoque eminens à monasterio in monte paruulo sepultus est: super cuius deinceps sepulcrum, magnum templum ædificatum est, in quod ingens frequentia populi diebus singulis accurrit. Multę enim virtutes ibi in Dei nomine nunc ostenduntur. Nam & cęci ibi lumen, & surdi auditum, & paralytici gressum plerunque recipiunt. Lupicinus autem Abbas obiens, intra monasterij basilicam est sepultus, reliquitque Domino pecunię creditę multiplicata talenta, id est, beatas congregationes, in eius laude deuotas.

Romanus
extra mona-
sterium se-
peltur pro-
pter mira-
cula.

F I N I S.

DEO LAUDES ET GRATES.

ALPHABETICVS TOMI PRIMI DE SANCTIS, A SVRIO
collecti, aucti & recogniti, sub nomenclatura mensium IANVA-
RII & FEBRVARII, ordo.

a, b, c, d, e. A, B, C, D, E, F, G, H, I, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T,
V, X, Y, Z. Aa, Bb, Cc, Dd, Ee, Ff, Gg, Hh, Ii, Kk, Ll, Mm, Nn,
Oo, Pp, Qq, Rr, Ss, Tt, Vv, Xx, Yy, Zz. Aaa, Bbb, Ccc, Ddd, Eee,
Fff, Ggg, Hhh, Iii, Kkk, Lll, Mmm, Nnn, Ooo, Ppp, Qqq, Rrr,
Sss, Ttt, Vvv, Xxx, Yyy, Zzz. Aaaa, Bbbb, Cccc, Dddd, Eeee,
Ffff, Gggg, Hhhh, Iiii, Kkkk, Llll, Mmmm, Nnnn, Oooo, Pppp,
Qqqq, Rrrr, Ssss, Tttt, Vvvv, Xxxx, Yyyy, Zzzz. Aaaaa. Singulęq;
connexiones, aut (quemadmodum à typographis vocatur) signaturę sunt aut signant
terniones: exceptis duernionibus duobus, videlicet, d & e.

Sequentes hos paginarum numeros, 43. 479. 789. 803. 804. 948. 3075. 1079. restituat lector se-
dulus locis suis.

Admonendus hic venit diligens Lector, in conficiendo huius Tomi Indice nonnihil erroris alicubi
obrepisse. Nę igitur, dum forte in ea loca inciderit, quod querebat, non inueniens, incasso labore fa-
tigeretur, (id quod in ijs omnibus vsu veniret, quę paginam 1078. & deinceps seqq. vsque ad 1095. ad-
scriptam habuerint) paginam proximam binario minorem capiat: vnde futurum est, vt etiam hac in
parte se voto suo minimę frustratum sentiat.

